

PAPITU

—Quan sofrim, en qué ns assemblem a una batalla?
—En que nosaltres patim y en la batalla patim, patim.

Gran èxit de totes les noves atraccions

Elegantíssim café amb variat y esmerat servei, especialitat en horxata valenciana.

Skating-Ring : Esplèndit bar : Teatre Cine

SATURNO PARQUE

Els Urals, Montanyes russes y Watter-Chutte.—Plataforma de la rissa.—Tobogan amb ascensor de 3 canals.—Laberinto amb escala diabòlica.—Carroussel parisién.—Trapezis.—Sport-Walk.—Aéreo Sport.—Ferrocarri miniatura.—Tirs de colom, automàtics y original Pim-Pam-Pum.—Tots els dies tarda y nit, concert a l'hermós recinte per la música del Regiment d'Alcántara.

Entrada de passal, 0,10 ptes. — Desde les 3 tarde y desde les 9 nit

LA RABASSADA

MUSIC - HALL

Cada dia, SELECTA FUNCIO de 10 a 12 de la nit, per distingides artistes.

HOTEL RESTAURANT

Obert dia y nit.—Habitacions reservades.—Culina de primer ordre.—Servei a la carta y coberts desde 5 ptes.—Teléfon nº 7,645.

CONCERTS

En el saló menjador del Restaurant, de 1 a 3 tarde y de 6 a 7 de la nit (Five o'clock tea) per una orquestra de professors dirigits pel Mestre Pérez Cabrero.

ATRACCIONS AMERICANES

Scenic Railway, Water Chute, Bowling Alloys, Cake-Walk, Casa Encantada, Palau de Cristall, Palau de la Rialla, Pasaels, etc.

Tramvia directe desde la Plassa de Catalunya a LA RABASSADA.

GONOROL

SANTALOL SOL

Únic principi actiu de la Essencia de Sàndal, la eticacia de la qual ha sigut reconeguda com superior a quants medicaments s'anuncian pera curar la *Blenorragia* en totes ses manifestacions, *Cistitis*, *Albúmina*, *incontinencia d'orina* y altres. Método senzill y econòmic.

AVIS IMPORTANT: Pera evitar en quant siga possible que els malalts puguin ser sorpresos en sa bona fe o ignorancia, demaneu sempre SANTALOL SOL amb el nom GONOROL que hem patentat expressament pera dit objecte.

VENDA

En totes les farmacies, dirigint les demandes, reclamacions y consultes a **Farmacia SOL**, Cortis, núm. 606 (cantonada a Balmes). BARCELONA

GRAN EDEN CONCERT

== MUSICH - HALL PARISIEN ==

ALCAZAR ESPAÑOL

Unió, 7.—Gran Café Concert Restaurant a la carta dia y nit

Tots els dies a les 10 nit. — Exit verdaderament extraordinari de

LA 2ème REVUE DE L'ALCAZAR

completament diferent de la 1.ª—110 trajes nous—7 decoracions noves
50 belles artistes espanyoles y estrangeres

TEATRE ARNAU :: MUSIC - HALL

Tarde a les 6 y nit a les 9 y mitja

Seccions extraordinaries

GRANDIOSOS DEBUTS

GRAN CASINO NICE

Tigre, 27, (Antigua Paloma)

Esplèndit saló el mes gran y ventilat

Grans balls tots els dies tarde y nit essent de moda els diumenges, dimars, dijous y dissapte nit.

El servei a carrech de simpàtiques camareres.

LA BUENA SOMBRA Ginjol, 3

MUSIC-HALL DE MODA

Tots els dies tarde y nit esplèndit Concert y Sarsueletes de género alegre per artistes maques y de gran valia.

L'èxit més gran conegut en la present temporada es el de la eminent

NITA-JO

que cada nit surt el públic amb les mans trencades d'aplaudir en aquesta celebritat.

En aquest local se reuneix cada dia tot lo bo y millor de Barcelona

ENTRADA LLIURE : : BUTAQUES DE FRANC

SALINGEN: PARIS: BARCELONA: FABRIBA

Primera casa d'Espanya

Especialitats amb navajes d'afeitar y eines de tall fines: Marca propia R. Roca se venen assegurades. PREU FIXO.

Plassa del Beat Oriol, núm. 10, junt al Pi

S'esmola de tot y tots els dies

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ, Pelayo, 33
Hores de 5 a 8
PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ESPANYA, trimestre Ptas. 2
ESTRANGER 3
Page anticipat
Dels treballs publicats en son responsables
els seus autors.—No's tornen els originals.

PAPITU

Carnet de la setmana

(Imprescindible per tot veritable llegidor de PAPITU).

Diumenge, 2.—Gran festa benèfica al aire lliure y amb un fret que pela, al bell cim del Tibidabo. Missa, colomins, «traïatu», «cantaoras», «baillores», molta senyora guapa, pocs diners gastats pel jovent a la Tòmbola, moros, retreta de gros efecte, lluminaries del Casino y Restaurant, que de lluny el fan semblar un monument de Setmana Santa. Festes com aqueixa convindrien cada mes, aveure si aixís el senyoriu s'acostumaria a treure-sels de la butxaca. Un aplauso al director de la festa, Soler y Roviroso, y un altre a la Junta del Círcol del Liceu per l'èxit lograt. Les coses s'han de dir tal com son.

La Direcció encarregada d'organisar les festes volia contractar a la Raquel Meller. La Raquel Meller es una fama espinosa y vetaquí que les monjes, no sabem si «madres» o «hermanas», qu'havien d'intervenir en la festa religiosa, van prohibir absolutament la contracta d'aquesta cansonetista dient que no tolerarien una falta a la Moral com la qu'es despren de les cançons que canta la Raquel y que nosaltres no vacilem en calificar de tan verdes com el PAPITU, que es el més immoral dels periòdics del món civilisat.

Devant de l'imposició de les «madres», van sacrificar la Meller, y plens de sublim resignació y de santa paciència, van fer contractar altres conzonetistes, que com es lògic y natural, van cantar cançons molt menys verdes que les qu'hauria cantat la Raquel, amb lo que la immoralitat y la verdor hi van guanyar.

Les senyoretes assistents al espectacle horroritzades al sentir aquella lletra que recordava lo més extremat del PAPITU, van intentar protestar, però ja no hi havia remei: la cosa estava feta y el bon zel de les monjes havia dat resultats inesperats.

Dilluns, 3.—Apareixen els cartells anunciant la «corrida» del Equestre. El «tutti» d'espases ben triat y la presidencia no pot esser millor escullida. Y la troven cara? Si sols per poder contemplar de lluny «la vera imagen de Don Rafaè, el califa de Córdoba», se poden pagar les vuit peles. Y a propòsit d'aquesta «corrida», comensa a anar amunt y avall, un xisto:—En què se sembla'l Círcol Equestre a la plassa de Melilla?... En que «Guerrita!!!»

Dimars, 4.—A la «Purita Montoro», li envien els Quinteros una obreta per la nit del seu benefici. —En Mantua y en Santacana, fan estragos per aquets mons de Deu, amb el seu «Grand Guinyol». —El senyor Torres, conegut vulgarment per en «Torres de les encasades», pert sis duros a la manillal (joc legal ensemps qu'infantivol). —A la «Sala Imperio», el «Trío Lara» (representant l'aplaudid Tormo) ballen amb els peus lligats sobre la taula, que es més difícil que fer el PAPITU en els temps que correm. —En el Cine del Eulazia, conegut per «proyecciones», hi van cada mamà y cada «niña»,

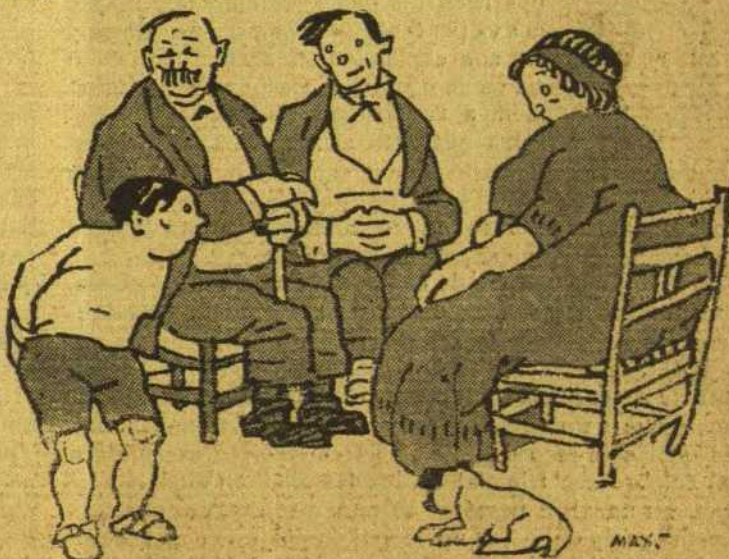
que's podrien competir ben be amb «La Mujer fatal», que fan als cines de menys luxu y més a les palpentes. No parlem de la premeditada foscor que regna, en aquest, en aquell altre, en el de més avall y en el de més amunt, porque la competencia es molt clara.

Dimecres, 5.—Apareix el cartell anunciador del mitin d'aviació, en el que llegim: «del 8 en al 18 de Junio». (Es fet a Fransa, però es veu que aquí's hi han dictat, mirantsi molt). —Al «Gayarre», s'han decidit a posar «acomodadoras jóvenes y elegantes» (n'hi ha una que ja feia de dida l'any de la gloriosa), «que acomodan con amabilidad y distinción a los concurrentes á las plateas». —Noticia sensacional: Torna a «La Buena Sombra» l'ex-celsa «Nita Jo».

Dijous, 6.—Professó de Corpus. La cosa cada any s'escurra. —L'«Olga la Muskaja», cada día més guapa.

Divendres, 7.—Comensa a fer calor. —La «Mariquita», la més hermosa de totes les que viuen al carrer d'Aribau, no's cambia la camisa més qu'un cop cada setmana. El dato el tenim per la seva bogadera. —Pels escenaris fan corre que vindrà en «Max Linder» a Barcelona. Ai, el sexe femení, com patirà!...

Dissabte, 8.—Pluja, fane y arriba el «Guerra» a Barcelona. Ole! —En «Pena y en Jori marxen cap a Piedra a aixecar un teatre de pedra. Molt serà que amb tanta pedra no's vegin obligats després a anar a Sant Hilari. —El «jipiflauta» va de baixa y el cordobès de palla'l ordre del día: «Y no va más», com deien a moltes bandes fa un mes.

—Papitu, digas a n'aquets senyors quina es la por més agradable.
—La pó-tra.

EL NEN TERRIBLE

—La mamà sempre diu que'l papà es la seva dda.

La festa de Corpus

nosaltres, als quals tot l'any la professo ens va per dintre, ens agrada veurela amb tot son esplendor quan surt per fora o sia en la diada del Corpus. Y no solsament a la professo, sinò també als gegants quan fan el cerca-vila, al ou com balla y a la gent empolainada com rumbeja al dematí per la Rambla després d'assistir al ofici de la Catedral, ofici al que assisteixen els regidors y diputats d'idees morigerades y municipals de gran gala.

Y are que parlem de la Catedral y dels regidors respectuosament y sempre disposats a rectificar dirém dues coses:

a) Que el Sr. Bisbe Dr. Laguarda continúa acreditantse de persona de bon gust. Després d'aquell monument que va plantar als devots quan la setmana Santa, el qual com recordaran els nostres lectors s'assemblava al cèlebre arc triomfal de les festes d'en Vinaixa com bessó a un altre bessó; se li acudí a sa il·lustríssima convertir la sala del palau episcopal en una mena de *boudoir* qu'omple d'enveja a les dames cristianes, que de Tarrassa, Sabadell, Mataró y fins de la mateixa Barcelona, van a visitar-lo.

Després aprovà un projecte de temple, que s'aixecarà alla ahont hi havien les socarrades Geronimes, degut al cèlebre arquitecte Sr. Pericas y que ja m'ho diràn quan serà fet. Alliveuràn punxes y finestrals y portes de entrada que semblen boques de cau. Allò, es passarhi conills y no bens y ovelles del Senyor.

Finalment el Sr. Bisbe no content amb tant estètiques reformes, s'empesca pera festejar la solemnitat d'ahir il·luminar la Catedral amb un espatec de llum elèctrica del millor electe, com diuen a La Veu de Catalunya. Se veu que'l Dr. Laguarda està per la claretat. Que Santa Llúcia ens conservi la vista de claretat pera nosaltres ja n'hi havia prou a la Seu y are no's pensin hi anem a fer grimegia.

La carota parpallejava y els comtes de Barcelona que allí jauen dintre de baguls de vellut vermell cregueren arribat el dia del judici.

Si fossim del Sr. Bisbe faríem repicar les pedres y daurar el chor, faríen pesa amb el nou cimbori y amb l'altar dels martres de l'Independencia.

Referent als regidors sentim tenilshi de fer present que no està be privar als com-

panyes de lluir la banda y la vara. Qui sab si han fet malver el casament d'algún d'ells, que no se sab qui serà l'últim y que les bromes fan com les professons que entren allà d'ahont han sortit.

Veiam si algún dia no podran anar a un dinar de promiscuació.

Continuant, en la diada de Corpus dinem frisantnos més que la minyona y si per un casual encare estem menjant les maduixes o la encasada quan se senten passar els civils o els cassadors de Numancia, ho deixem tot, ens comencem a cordar coll y punys y a nuarnos la corbata mentres bufem el café y la mare o la germana ens posen al trau un olavell d'aquells verts y blancs que quan s'ensumen embruten el nas de fuixina.

Y al carrer! Si diguessim que no anyorem aquell antic curs de la professó quan aquesta passava per el carrer de Moncada y per la baixada de la Catedral y per el carrer Ample (que no ho es) diríem mentida, però en fi un hom s'ha d'aconsolar y el certus es que per un Sant Tomàs encare faria de bon anar per el carrer del Archs, pel de Santa Agna y per els de Ferràn VII y Bisbe a la última hora. Si no estava cansat y volia fer anar més estoneta els espolsadors y els dits li recomanaríem una estadeta al devant de la porta de la Pietat, ahont esperen les devotes a que'ls obrin les portes pera veure el final de l'espectacle.

Doncs si nosaltres ens endinzem dintre d'aquella mar de gent en que al principi hi ha de tot, senyores, senyorettes y senyorasses, senyors y senyorets, criades y soldats, modistetes y corrits, maynaderes y criatures. Després van desapareixent els primers y últims y no més quedem els de la barrila.

Y que no es barrila Cristo la que's fa amb l'auxili d'uns espolsadors y una butxacada de paperets dels més petits.

—Vol que'ls hi tregui maca?

—Gracies

—Miri que se li fiquen al coll.

—Estiguis!

—Dispensi era amb bona intenció.

—No's molesti. (Tot d'un plegat la noia es tomba indignada y crida:) Pocavergonya! es un graponer que n'ha fet de les seves, un hom diu:

—No'n fassi cas, sempre hi han mal educats.

—Ja te rahò, ja.

—Miri acostis ben be a mí, que no li passara res. Com més empentes acostis més.

—Poca solta!

Y un jove va cap a un altre.

Aixís tota la tarde; quan ja tenim les sabates mitj partides de trepitjades, el coll arrugat com un acordeón y la clenxa fent zig-zags cerquem lloc en alguna de les incontables botigues del carrer de Ferran VII, si pot ser a can Biel. Un cop allí ens acomodem del millor modo possible y esperem la professó.

A nosaltres ens encanten el ball de bastons, els gegants, els ganfalons, les escolanes de colors virolats, el ciri pasqual, el pendó de l'Assil Naval tot brodat de petxines, les banderes dels gremis, les col·laries obreres, els requetens, els lluisos, aquella campaneta, aquell paraguas, els canonges, aquell planter de capellans y els senyors que porten el talem.

Després ve el Bisbe repartint benediccions, per cert qu'aquest any una senyora digué a un altre:

—Miri el pobre senyor Bisbe quines ulleres.

—Ail deu ser de fer penitencia.

Ens mirarem a una noia que teníem al costat y que les feia més grosses que les del Bisbe, la noia abaixa els ulls y enroja.

Se dorm pla el día de Corpus.

Les senyorettes, conreuadores de Foot-Ball

EMPRE havem estat fidels servent de les damiseles, y més si aquestes son joves y boniques. A les altres les belles y lletges (per més que per nosaltres no n'hi ha cap de lletja), acotem el nostre cap respectuosament sense riurer

Doncs com diem, es per nosaltres un deure el complaure a les senyorettes, y porque's vegi que aixís es, no tenim cap mena d'inconvenient, ans el contrari, ens enorgulleix en exposar als nostres llegidores y llegidors la

visita feta fa uns dies a n'aquesta redacció d'una comissió de les ja susdites senyorettes, prou conegudes de la nostra Societat, pera que prescindim de donar noms, ja que segons ens pregàren, fóra indiscreció y poc cavalleresc mancar a la promesa feta.

Elles, una vegada fetes les presentacions y compliments que aquets casos requereixen, ens exposàren la seva visita.

—Veníem, digué la més hermosa de totes, a que vostés s'en fassin ressó del desitg que'ns atormenta fa una pila de temps.

—Nosaltres, sempre estem disposats a apaigabar tots els seus desitjos, sempre qu'estigui al nostre alcans el poguer proporcionalshi.

—Oh! mils mercés. No en va tenen vostres la fama d'una desmesurada amabilitat vers el nostre sexe.

—No sabem si lo que volem nosaltres serà propi pera invertir en el seu humoristic periòdic, ja que es una cosa aquesta que mereix més serietat que la que vostés gasten.

—Com!

—Ai, dispensin. No ho diem per vostés, ho diem pel seu periòdic.

—Ja.

—Es el cas, que nosaltres havem pensat per no ser menys que vostés els homes, formar un team de foot-ball; més com que creiem que vostés seràn els primers de tirarsens a sobre, hem cregut prudent, abans, exposalshi el nostre parer y pregalshi al ensemps ens donguin vostés el seu.

—Oh!... Magnífic! Espatarrant! Ja les veiem a totes vostés tan gentils, vestides amb el trajo de foot-ballista.

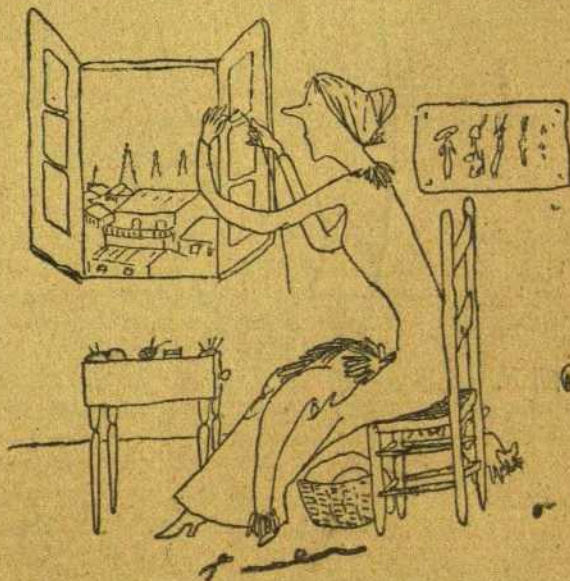
—Aixís es, que comptem amb vostés?

—Incondicionalment.

—Y'n parlarà el PAPITU?

—Vagin descansades, que no quedaràn descontentes de nosaltres.

Altre cop salutacions, mitges rialles, oferiments, repostades encaixades de mans, acompanyament fins a la

—Al Deu meu, quan seràn moda les cusidores sense tí.

porta, y després el consabut fassin el favor de retirar-se; més en comptes de retirant-se, ens abocàrem tots a la porta atrets per l'imàn d'aquell perfum de carn jove y fresca.

Y ara estimats y benvolguts llegidores y llegidors nostres, complint la promesa feta, fem una crida a tots, pares y mares que teniu fills, germans que teniu germanes, cusins que també'n teniu de cusines, feu tots que totes s'entusiasmin per el deport que amb tanta de fe ens exposàren les inoblidables senyorettes, que tant grat recort deixàren a n'aquets bons xicots. Fassin-tho y creguin que no s'enpenediràn. Paraula.

Turó Park

Divendres convidats atentament. per la Junta del Turó Park, van assistir a la festa pre-inaugural d'aquell

—Quin es el comble de no trevar una senyera a casa?
—Trovaria a casa d'un altra.

lloc d'esbarjo y de spors, qu'es de lo més caio dintre'l género.

Per dir si es gran no més farem constar qu'es millonari de mestres y encare que nosaltres no siguem admiradors decidits del senyor Triadó, reconeixem que per un establiment que ha de tenir un caràcter més científic que artístic, la distribució y decoració son acertades.

Allí, segons confessió del secretari de la Junta'l nostre company de causa D. Victori Bisbal, s'hi daràn concerts, hi haurà tiro de coloms, qui gemega ja rebut, hi haurà *lawn tennis*, patinació y patiment de senyorettes, no correspostes pels seus patinadors, y altres sports no menys amorosos que serveixen per desenvolupar les forces musculars y fer casaments.

La premsa convidada, a l'hora del *lunch*, va demostrar el seu entusiasme per el Turó, sent lo que'n diem el cap viu a l'hora del àpat. Nosaltres, mal ens està el diro, no vam menjar res. No perque ens fes escrúpol, sino al contrari, ja que la cosa estava molt ben presentada, però tenim la convicció arrelada de que'ls sports requereixen la panxa prima, o si no la lleugeresa falta y les senyores se queixen amb raó.

Felicitem als organitzadors d'aquest simpàtic Centre, y prometem assistirhi sovint.

La sed

—El senyor Baldomero viu a Gracia; es un home excessivament gras, que fa esbufecs quan camina, amb una panxa aixís de grossa. Per combatre aquesta obesitat el metje li recomana forsa exercici y forsa caminar.

Això fa sospirar al senyor Baldomero, qu'està acostumat a anar amb tranvia, però es obedient y ho fa.

Tot xano, xano, surt de caseta y s'en va cap a Barcelona. Al arribar al Apeadero del Passeig de Gracia, l'home està anegat, no pot més, s'atura'l kiosco y deixa cinc cèntims.

—Digui?

—Un xarop.

Beu y s'en va. Tira avall y's dirigeix a les Rambles, davant les fonts d'aigua clara de Canaletas, l'home torna a tenir sed. Deixa cinc cèntims sobre'l mostrador. Els dependents no s'entenen de feina. El senyor Baldomero súa.

—Digui?

—Un altre xarop.

Escarni a la Religió

LEGIDOR: si tens la paciència que es de suposar en tota persona de la teva categoria, te demanen que llegexis aquestes «Notes de sports», que, si vols pots comprovar a *La Vanguardia* del dia 19 de Maig de 1912, diu aixís:

NOTAS DE SPORT

Por acuerdo entre los capitanes de los primeros *teams* de los Clubs «Barcelona» y «University», el match que estaba anunciado para celebrarse entre los citados equipos á las cuatro y media de la tarde, de hoy, se jugará por la mañana, á las nueve y media, en el campo del Foot-ball Club Barcelona, habiéndose nombrado como árbitro para juzgar dicho partido á un jugador del «Plumstead.»

—El grupo deportivo del Centro de Viajantes y Representantes está ultimando los pormenores para la realización de la carrera ciclista que tiene en proyecto celebrar entre sus socios el próximo mes de junio.

Son muchos y valiosos los premios recibidos, así como aumenta la lista de corredores asociados que se inscriben.

—En la iglesia del Santo Espíritu empezó ayer tarde la novena á su titular, que seguirá todos los días con los siguientes actos: rosario, manifiesto, alabanzas al Santísimo, invocación al Espíritu Santo, meditaciones, trisagio, sermón, motetes, reserva é himno final al Santísimo.

Supossem qu'aquesta última nota considerada com un sport, t'haurà fet molta gracia.

Per l'amor de Deu, senyor Director de *La Vanguardia* això ja es una mica massa.

Teneduría de llibres

[Un obra mestre del] Doctor Gener!

En *Peius*, com l'anomenem nosaltres, ó en Pompeius, com l'anomenan al Ajuntament, ó don Pompeyo com deferentment li diu son amic l'Emili Thuiller, ó el doctor Gener, com el designa tota l'Europa y l'América llatina, acaba de parir altre llibre. El titol, encara que recorda la gramàtica del Esteban Paluzie, es torsa atractiu, car fou bateijat, «Del presente, del pasado y del futuro» y està editat a càrrec de Louis Michand, París. El dibuix de les escobertes, representa a un bon senyor, patint d'estrenyiment y d'icterícia, tot contemplant un cap vespre verdós. Desflorem, el volum y ens trovem amb un magnífic retrato del gran *Peius*, que recorda'l *Bertramo* del *Roberto*.

No solsament en aquet volum, sino en tots els qui ha produït, la savia y forta pensa del autor de «La muerte y el Diablo» y de «Senyors de Paper», se demostra pal·lablement, que'l doctor Gener, es y serà sempre'l mateix. Això es, que lo mateix ens endintza en la Persia del segle VIII, que'ns sorpren amb descripcions tan realistes, com

es l'episodi, «Luisa de Folville», (anecdota parisién del gran mundo), en la que's viu un passatge literari, que no'ns en podem estar, de transcriurel:

«Tutéame y abrázame, Carlos, Carlos mío. ¡Soy tuya, tuya; me entrego en cuerpo y alma! Y se dejó caer encima de los almoadones, en una posición voluptuosa.»

Literatura de genre antinòmic al del episodi, «María Vilajoliu», D'aquesta historia, ens va comprendre, la delicada epístola; que comensa: «Mi adorado María: Un hermano de la Baronesa de Altafulla me ha entregado y entregado tu misiva. Encargo á uno de mis mosqueteros, que ha sido cazador al servicio del Duque de Cardona, que te mande la respuesta por la ventana que tu indicas.» Com a model de carta, no hi trovem res a dir.

Y següeixen «una historia telepática», que acusa en el *Peius* la rara qualitat del literat-científic, (n'obliden que'l doctor Gener, es apotecari); una «pesadilla apocalíptica», titulada, «La coronada villa tentacular», maravillosa disseció dels mals que flagelen a l'Espanya y que pot servir de molt als polítics que tant xerren per la nostra estimada terra.

Totes les nostres alabances mereix «l'Apología del buen humor», erudit prefassi de una dotzena de llegendes detots estils, èpoques y països, desde la «llegenda índica» fins arribar a la «fantasia futurista», passant per l'història «perso-islamita», trencant per la japonesa per arribar a l'andalus. Res, que si en *Peius*, hagués nascut dona... ¡tota la liral, com l'helènica meuca Safo.

«L'Apología del Buen humor», no te desperdici. Ve a esser com el *raconto* del cavaller del Continental. Copiarem uns quants fragments, perquè'ls hi vingui salivara y comprin el llibre, que's digne del preu que marca.

Fragments:

«Solamente han sabido reir las razas superiores. Ni los árabes, ni los moros, ni los tártaros rieron nunca, mientras los antiguos griegos, los romanos y todos los pueblos Arios, desde los anglo sajones hasta los greco latinos, han reído de mil maneras. Han comprendido aquello de UTILE DULCI, de Horacio, el GASTIGAT RIDENDO MORES, que un divertido médico amigo mío escribía así en la fachada de un sanatorio: CASTIGAT RINDENDO HUMORES. (Doctor Vidart, en su gran establecimiento de hidroterapia de Divonneles-Bains, cerca de Ginebra).»

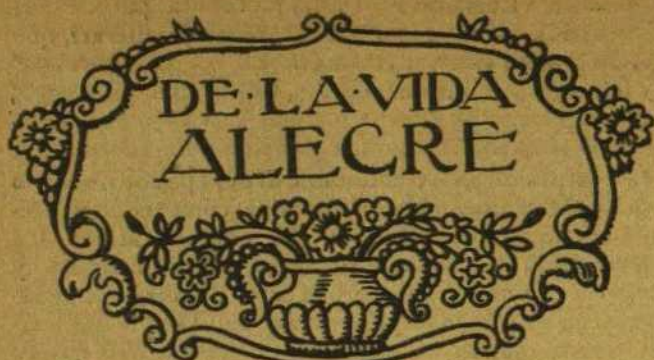
«¡Y Cirano de Bergerac, que comenzaba á reirse de su nombre y de su nariz? ¡Qué otro bromista más profundo Profeta ó inventor de los aerostatos y del fonógrafo...»

Y aquest altre:

«Y por fin, creo que se me permitirá que cuente una anecdota de mi abuelo, que era comandante de navío, un marinero muy ilustrado al par que muy valiente, y sobre todo, un hombre de un gran corazón. Como yo le preguntase poco antes de morir como se hallaba, me respondió: ya todo lo tengo preparado para el gran viaje. Bueno, adiós chico, que ya me han untado con aceite para que vaya más ligero. De este viaje no volveré.» Y aquestes son les paraules que donen, l'amena *Apología* humorística.

«Y por lo tanto, procurad estar buenos, vivid bien, comed y bebed de lo mejor, si se puede, viendo mucho y seguid la antigua divisa de aquella heroica Tarragona que fué la segunda capital del Imperio latino: TRANQUILIDAD y BUENOS ALIMENTOS... ¡Salve!...»

¡Salve tres voltes Pompeius Gener y Babot!...

Torna a ésser al «Moulin Rouge» el plat fort dels barcelonins. Art del fi a la «Buena Sombra», revistes satíriques al «Alcázar» y Cachaveras al «Eden», tot molt acceptable, tot molt distingit, tot deliciós y entretingut; però la gent de cap al «Moulin».

No es que donguin carn amb patates precisament, però deixen entreveure l'esperansa de que en daràn un'hora o altre; aquesta esperansa, verda com es natural, porta la gent al «Moulin» com si ho donguessin y no més ho ensenyen.

L'Angelita Ero, àgil, fresca y escultural, fa les delícies d'aquell públic, es la que te més trassa per fer creixer entre'ls admiradors aquella esperansa verda de que parlavem. Quan ella treuaila, tothom està amb un jail al cor.

No diem res dels monòlegs de la Conxa Vergara, perquè en cada un està demanant el duo.

La nit del fals despidido de la Nitta-Jo, fou un acon-teixament a la «Buena Sombra». Els *corrits* que son *dilettanti*, que ho son casi tots, testimoniaren a la Nitta-Jo, més decidida.

Nosaltres la visitàrem a l'Hôtel aont s'hostatja y tinguerem l'honor d'ésser rebuts per la distingida artista en la cambra que tenia destinada al amor lliure, car la Nitta-Jo, escampa pel món les seves cansonetes acom-panyada d'un amor privat; per això te sempre dos habi-tacions; l'una per *ell* y al dir *ell*, tets sabem de que va; y l'altre pels altres o sigui pels que no saben de que va.

Se'n va encantada de Barcelona y a nosaltres ens deixà encizats tot hi rebentnos «in camera da tutti».

La Butthe Sylva, es també una dòna notable y en parlarem extensament.

* *

En aquesta secció y columnes adecuades, hem de donar compte de la desaparició d'un dels portals del amor que havien sigut famosos entre la gent divertida y divertidora.

Ens referim a cà la Carlota que ha aixecat el pis, treientnos un alicient dels que dolen.

Al preguntarli nosaltres el perquè d'aquella fulmi-nant determinació, ens respongué la Carlota:

—Jo encara tinc cert prestigi entre'ls experimentats, y observo que a molts dels meus adoradors els sap greu de ser els amants d'una mestressa de casa de dispeses.

La raó, com se veu desseguida y de les pesantes.

* *

De Terrassa, Igualada, Manresa, Reus, Tarragona, Lleida, Girona y Monistrol, rebem noves sensacionals

de les aparicions de la Gran Raquel que consegueix uns èxits foràns grandiosos.

Tothom la va a admirà, presidits pels «corridos» de cada poble que ja coneixien a la Raquel de Barcelona.

Sols desitjem que'ns la tornin sencera, aconsellant als distingits pagesos que es fixin amb la Tina perquè te més aguant.

La primera pedra del museu català

Donant, lo que se'n diu una vera prova d'amor a la patria que'ns ha vist neixer, la família del malaguanyat Nonell, que al cel sigui, ha decidit regalar al Museu Municipal d'aquesta ciutat, una lluida colecció de pintures y dibuixos, triada d'entre les obres del gran artista, avui com avui exposades al Fayans y a cà Reig.

Es clar que fer aital obsequi al Museu, representa per part de la família assegurar la gloria del noi, que tan me-reixedor n'era pels seus indiscutibles mèrits, però si be's considera el preu que les obres d'en Nonell se cotisaran d'aquí poc temps, fa que'l present ofert per la família del artista a la Junta de Museus, sigui d'un valor del que ben pocs barcelonins s'en poden fer càrrec.

Oh! Quin exemple! Entregar als bens del comú, que no son de ningú, un tresor com el que'l noi de cà Nonell va elaborar entre tristesses y alegries, es un exemple del que no s'en coneixen procedents a la noble y marítima Barcelona.

La família, coneguda la gran amistat y la mutua ad-miració que'l noi y l'Utrillo se tenien, y l'Utrillo encare conserva, va tenir l'acert de nomenar a n'aquest influent y benemèrit crític d'art per triar les obres que havien de formar la colecció.

L'Utrillo, tractantse d'un acte de tanta transcendencia, va tenir a be convidar a la Junta de *Les arts y els artis-tes* perquè intervinguessin en la tria.

No cal dir que aquest convit de l'Utrillo, ha sigut ad-mirat y aplaudit per tothom, ja que així les obres que aniran al Museu, portaran el vot dels primers artistes de Barcelona com son en Canals, digne president de la en-titat aludida, d'en Colom, d'en Pascual, d'en Nogués, de l'Aragay, d'en Labarta, de l'Humbert y demés socis de *Les arts y els artistes* que avui son reconeguts com els únics artistes veritables de Barcelona.

Aquets vots units al vot y al magnífic acort del Utri-llo, han fet un efecte triomfal en tots els centres ar-tístics y la família; l'Utrillo y *Les arts y els artistes* han rebut mil felicitacions de tot lo bo y millor de Barcelona.

L'individu de la Junta de Museus D. Jeroni Marto-rell, va visitar al president de *Les arts y els artistes*, el gran pintor Ricart Canals, a qui felicitem are que ve a tom, per l'èxit del seu cartell anunciador de les festes del Tibidabo.

La visita del senyor Martorell va tenir per objecte dir a n'en Canals, que la Junta de Museus acceptaria amb agraïment etern la ofrena de la família Nonell.

El PAPITU content y satisfet de veurer el triomf defi-nitiu del seu eximi col·laborador, felicita als seus pares y germans, a l'Utrillo, a *Les arts y els artistes* y a la Junta de Museus, que per primera vegada a la vida podrà dir que posseeix obres dignes d'un Museu.

—Jo, amb la senyora hi he tingut sort.

—Sí?

—Sí; perquè es una bonatxona.

NOVE TATS.—El dissabte va tenir lloc, l'estrena de *El Alcazar de las Perlas*, del poeta don Francisco Villaspesa. L'obra, adonç deix de construcció teatral, però els versos d'en Villaspesa, son força admirables y a voltes, com a forma, irreprochables. A nosaltres lo que'ns va agradar més, fou el primer y quart acte y sobre tot l'admirable interpretació de donya María, d'en Diaz de Mendoza, d'en Thuiller y demés artistes de la companyia.

* *

TÍVOLI.—*María Thompson*, es una opereta molt divertida. La música es escaienta, alegre é instrumentada amb salero. El llibre d'en Fiacro Irayzos es xistós y la farsa està ben bellugada: Aquesta opereta ha estat un bon reforç, per l'empresa, que omplirà el teatre varies vegades. L'interpretació bastant acceptable.

KEIFFER

Apariencia d'alegría

Amb el romanso de les bombes han anat treient els urinaris céntrics de la ciutat y l'home que va pel carrer y li venen ganes de fer aquella cosa que'n els colegis s'indica aixecant un dit, no li queda més remei que caminar mitg'hora fent aquells passos tan característics y tan plens de moviment que tots coneixem, ja que, uns

més y altres menys, tots ens hi hem trovat alguna vegada.

Si jo fos arcalde de Barcelona, manaria que'ls acabessin de suprimir tots. Això logaria donar a la nostra ciutat un aspecte nou, del qual podria aprofitarse la benemèrita Societat d'Atracció de forasters. Això sí, caldria augmentar el servei de guardies municipals y urbans, a fi d'evitar que'ls transeunts se dediquessin a regar les parets de les cases y les soques dels arbres.

Suprimits els urinaris y aumentada la vigilancia, la societat avans esmentada, podria posar en les seves fulles de propaganda: «Barcelona se caracteriza, no sols per la benignitat del seu clima, la bellesa dels seus carrers, etc., etc., sino porque els seus habitants estan tan contents de viurehi, que quan van pel carrer, salten y ballen.»

Y fora veritat. Suprimits tots els urinaris, tothom saltaria y ballaria. Definitivament, cobriríem fama de poble felís.

Glorioses

N un atent besa les mans, l'Ignasiet Iglesias y Pujades, ens envia les *Glorioses* del nostre Angel Guimerà, publicades a conseqüència del homenatge a n'aquest àngel de la literatura catalana.

Les joies contingudes en el llibret porten un pròleg de Maragall dedicat als nois catalans, entre'ls que'ns contem nosaltres.

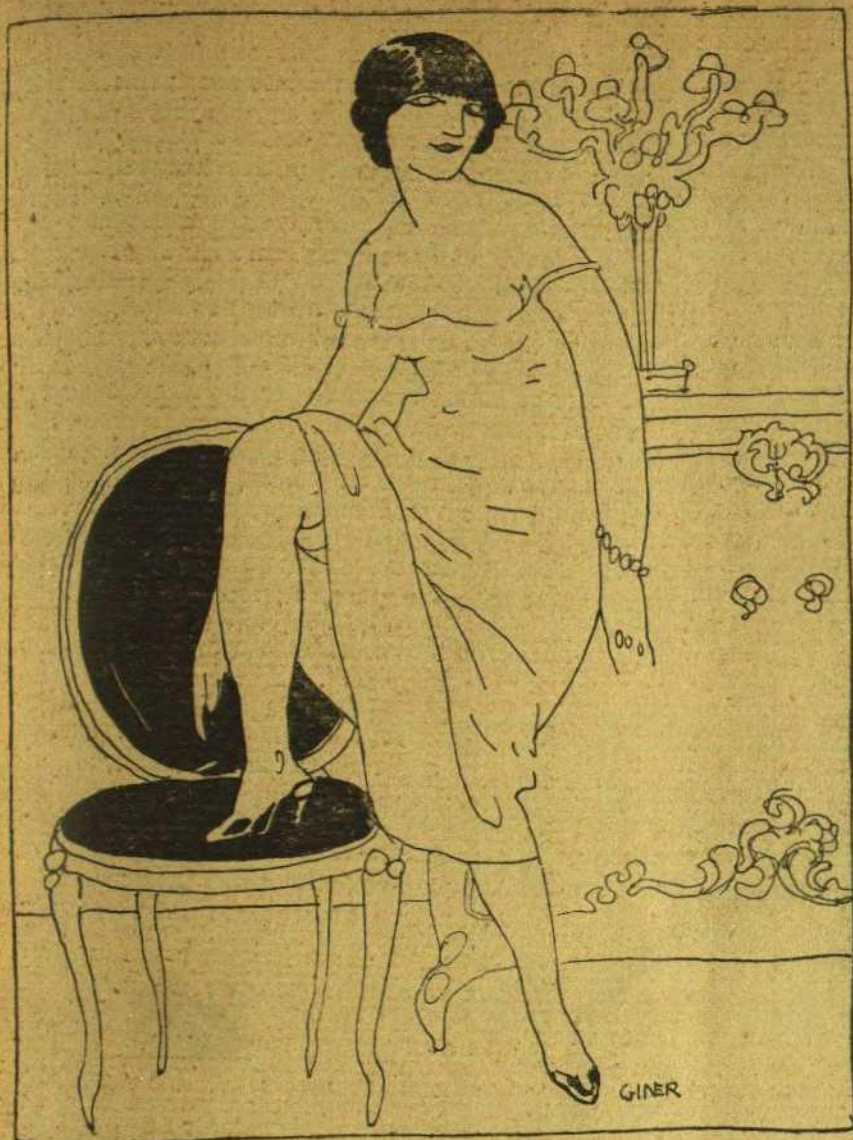
L'indole del periòdic no'ns deixa fer una crítica detallada de les preciositats que'n Guimerà llega pels sigles dels sigles a la hermosa Catalunya, però malgrat el caràcter nostre merament tranquil, ens atrevim, a fer un elogi degut d'aquestes maravelles.

Felicitem a la comissió encarregada de publicar el recull y proclamen l'excelencia del poeta català.

Els darrers arribats

—Qui'n es el pa més estiuenc.
—El pan-amà!!!

—Eh quin peuet més bufó. Jo'ls hi voldria ensenyar lo altre desde aquí, però me costaria deu duros.

Els Segadors

A primera vista sembla que'l PAPITU no te res que veure amb «Els Segadors», cant que com totes les coses de la vida entristeix als uns y alegra'ls altres. Al PAPITU, com que res l'entristeix, ni vol que l'entristeixi, prefereix que «Els Segadors», l'alegrin, amb lo qual procedeix amb arreglo a una filosofia, que quan se fassi l'història de la filosofia catalana, se denominarà papitesca.

Y perque no s'han de cantar «Els Segadors?» Els xicots que la vigília del Corpus els cantaven, eren xicots de divuit a vintidós anys. A n'aquesta edat, s'es dependent, estudiant o aprenent, lo qual vol dir que's tenen pocs quartos. Si un jove així no pot tenir querida, si a la nit la xicoteta dorm, si no poden llogar un tros de carn per tres pessetes més que'ls dissabtes, que volen que fassin, si no cantar y divertir-se fent xibarrí? Per això deiem al comensament que «Els Segadors» éns alegren, perque també fan divertir a la joventut, que quan un pot desfogarse per altre lloc del seu cos tendre

y fresc, se desfoga per la boca que que poguessin tocar segadores y ja veurien que deixaven en pau als segadors.

El dimecres a la nit la policia pegà fort sobre'ls que passen la nit d'una tant casta y inofensiva manera, però aquets se defensaren brava-ment. Els periòdics ressenyant els incidents de la manifestació, deien:

«A un guardia le fué arrebatada la vaina del sable».

Es lo que deia un manifestant al llegir la premsa.

—Ara podem dir que la policia ens ha donat una vaina.

Diàleg del dia

Diada del Corpus. A Catalunya el Corpus, qu'a y acostumen a dir els polítics, Corpus de Sang. Dos amics se troben a la nit, cambien impresions de la diada.

—Y doncs, que tal?

—Ja ho pots veure.

—Que, com has passat el dia?

—Així, així.

—No més?

—No més.

—Y la xicoteta?

—Feia festa.

—Naturalment, com tu.

—Y tant naturalment! Però no com jo.

—Explicat.

—Senzillament, que air, res, lo que s'en diu res.

—Y eixò?

—Mira.....

—No va sortir?

—Si que va sortir.

—Y doncs?

—Ja t'ho diré.

—Digues.

—Es que air impossible, sobre tot però un home tant mirat com jo.

—Perqué?

—Ja veuràs, francament, era'l Corpus de Sarg.

Terrible venjansa

Quan jo perteneixia al gremi dels marrecs, la meua gran afició era berenar a la vora d'un galliner que teníem a l'aixida de casa. Jo hauria volgut anar pels carrers a fer cops de pedra, jugar a cartrons y robar pastanagues dels carros de la vaqueria, però la meua santa mare va criarme com una flor de pis y per res del món m'hauria deixat sortir sol d'aquells baixos del carrer d'Aragó.

En tornant del col·legi, a berenar, y per berenar, a la vora del galliner. Les gallines veníen a buscar les molles de pa que les hi tirava, se barallaven per héueles tal com ho fem els homes, segons he vist més tard, y m'admiraven més que al propi gall, el seu rei y senyor.

Aquell gall no'm podia veure; si jo hagués entrat al galliner, hauríem fet renyines de galls. Ell ho esperava. Però veient que jo no'm decidia mai a entrarhi, un dia va tenir una idea de gall, que va consistir en atrapar-me desprevingut, y robarme, d'una estirada de bèc, la costella a la brasa que jo havia posat damunt del pa.

La meua rabia no va tenir límits. No recordo haver passat mai més una rabeixina com la d'aquella tarde. Com venjar-me d'un gall? Portarlo a la cassola era migrapa venjansa; per altra part, aquesta venjansa no hauria tingut reolisació, perquè's tractava d'un bon gall de cria. Com donarli un càstic exemplar? Vaig madurar molts dies la meua baixa passió, sense trovar un camí recte y eficaç.

Per sort, un dematí vaig veure que'l gos de casa estava tot admirat davant d'un mirall y que d'en tant en tant s'en anava al darrera buscant a l'altre gos. Ja vaig tenir la venjansa: posar un mirall al mitg del galliner, tancar a les gallines y deixarhi sol al gall.

Tal dit, tal fet. De primer, el rei y senyor de les gallines, va quedar-se parat, mirant respectivament al seu rival; després, veient que l'altre feia lo mateix qu'ell, comensaren a erissàrseli les plomes, aixecà el coll, s'arquejà tot ell, se posà de puntetes y l'embestí. Però al veure que l'altre feia lo mateix y que així y tot no's feien cap mal, saltà darrera del mirall, quedant molt sorprès al veure que havia desaparegut; tornà al davant, l'embestí de nou, tornà al darrera, y aixís successivament fins que caigué rendit y boig.

Desde aquell dia ja no va fer res més de bó. Cantava sense solta, se barallava amb les gallines, no feia cas de les mosques y no volia criar. Decidírem matarlo y va fer una bona arròs. La meua venjansa ja estava completa.

Uc.

—Ai, Senyor, quina man'ra'm ve; tenir-me de despullar per res.

En Lopez a la "Maison-Doré"

Es una verdadera llàstima que'ls garçons de l'escaienta y aristocràtica «Maison-Doré» tinguin son com tot fill de veí, tingan muller o companya que'ls esperi y tinguin tant poca paciència que per allí a les dos de la matinada sentin una tant greu frisança que'ls fa aventar als pocs culs de cafè que hi esperarien aprofitant el ral, a que la simpàtica Aurora'ls hi fes les primeres carícies. Diem que's llàstima perquè en aquells moments, precisament, es quan la musa-verda fa de les seves y sobre tot a n'en Lopez li ve l'inspiració.

Air, no pas més lluny, ne arreplegarem una engruna que be val els honors del PAPITU.

La conversa venia, per les apariències, tirada sobre l'us gramatical de l'article. Ho explicava a n'en Marial que, tot sortint abdos de la «Maison Doré», era l'última víctima

de la verbositat encisadora del doctor Williams, en Guillem Lopez, que se'l escoltava com son gorro de dormir. Y li deia: observi que una mateixa paurala segons l'article que la precedeixi cambia per complert llur concepte. Per exemple li poso el meu cognom, el renom com diuen els del PAPITU; Lopez. Ara partéixil en dos... paraules catellanes: Lo-pe-z. Que queda segons la Gramàtica de la llengua espanyola? Un article y un nom.

Vos sabeu que d'articles n'hi ha tres: mascle, fainella y neutre. Anemlos colocant.

Vinga el mascle: EL-PEZ.

Vinga la fainella: LA-PEZ.

Vinga el neutre: LO-PEZ.

En Marial, el de les contestes ràpides y epatans, tot obrin un ull li replicà: aixís tenim amic Guillem que quan sou mascle sou un peix que's porta l'oli, quan femella: la pega enfigasada y quan neutre sou vos de cuerpo entero...

REMORDIMENTS

—Valg tractar de borratxo a un que dela que la terra rodava y ara veig que ell tenia raó. El que aleshores estava borratxo, devia ser jo.

Els darrers arribats

—Quin es la llegum més fresca?

—El aba-nicol!!

**

—Quin es l'animal que's té qu'entretenir més?

—El burro para que no sea-burra.

CORRESPONDENCIA

Un admirador de PAPITU.—Després de darli gracies mil pe'l seu envió ens declarem admiradors de vosté y li publiquem l'hermosa relliscada esportiva, digne d'una senyoreta patinadora.

Grünigreen.—Aprofitem les semblances, que son de primera. En quant al seu bon engiponat article, li hem de dir: primera, que si'l publiquessim tal com vosté ens l'envia seria denunciada; segona: que ja el vam publicar y tercera, qu'es més vell que l'anar a peu.

A. Portas.—Lo que's portés es molt bonic y ho publiquem. Dispensi qu'el tractem de tu, avans de coneixens.

Caf.—Creguins que fem un ver sacrifici publicantli el seu dibuix, però com que es tant poca solta, acaba per fer riurer. El xisto que l'acompanya es un xisto ben acompanyat.

Téfol.—El xisto del seu dibuix es el següent: «Poca vergonya! A la primera esbranzida'm va trencar un bras; a la segona me va reventar un ull y a la tercera va consumir el crim.» Molt be; a la tercera coll a terra. Y ha de saber que'l dibuix representa una Senyora sola.

Trio Delmonte.—Rebut telegrama. Celebrem éxit. Tots bons.

Melic.—No som de les Castelles, ni som d'altre terra que de la molt aimada Catalunya y precisament per aquesta raó som partidaris d'estirpar tot lo dolent y corcat de la nostra dolça patria. Segons se veu vosté en certes qüestions no pensa com nosaltres, cosa que sentim molt però que amb el temps anirà desapareixent perquè vosté serà el primer de darse la raó y nosaltres els segons d'acceptarla.

Homar Tufés.—Tufés, que tens molta gracia. Diu que vosté serà el nostre miscelanieta: Veiam. Y escolti com es que les cartes de vosté son tan perfumades? Després de llegirles sembla totalment qu'ens hagi passat l'estona amb la senyora d'un altre.

Un asiduo llegidor de PAPITU.—El dentiste que mirant el caixal de la senyora li pregunta si te el forat gaire gros, no sabeu perquè ens ha fet recordar que no fa gaires dies vam rebre una carta en la que se'ns deya que a Barcelona hi havia un dentista que pagava els favors de les senyores, arreglant el dentat. A caballo regalado, no le mires el dentado. Lo que diu del xiulet del nen, el tall de la nena y el raspall de la minyona, ho publiquem aquí mateix. El primer del xistes qu'ens envia ens l'envainem.

Agricol.—Y que si es de gat vosté. Lo de les faves y frares es ben dit y malcompres.

J. Mirall.—«Les veritats de la vida» que te la bondat de enviarnos no serveixen.

Ripollet.—Vosté està molt tranquil, pero nosaltres hem de fer sortir el número cada semana, hem d'escoltar la cansò dels qu'ens venen a insultar, diennos el nom del porc, cosa que passa cada dos per tres; hem de sostenir procesos: are en tenim un per escarni a la moral y un altre per escarni a la religió. Ja pot doncs pensar que no tenim gaires motius per publicar les obres de vosté.

Lluçà.—No estem per vosté, torni un altre dia. Passiobe. Bona nit tingui. Tant gust en véurel.

Delmir.—Y vosté què vol? Qui es vosté? Està be. No'ns agrada. Tingui.

Tuget.—Molt senyor meu: Constant llegidor del divertit semanari, que vosté tan dignament dirigeix. Tots diuen lo mateix. No sen pot veure cap; ¡Oh falsetat humana quets dolça!

Claudi Rop.—No insisteixi. Tot es inútil.

Un cooperatiu de la Flor de Maig.—Celebrem que li hagi agradat S. Llopis.—Vol dir que's pot publicar lo que vosté ens envia? Miri qu'es molt vert, sobre tot lo de la cabra.

S. B. de Tortosa.—Rebuda la seva carta. Lo de popular aplicat al nostre setmanari es just, pero lo de culte y moral ja es adulació. El romanó del ceguet Moscarell es de primera.

Pimani.—Vosté es un bon escriptor, pero com tots els bons escriptors tendeix a la literatura verda.

Si.—Sí.

Frescales.—No l'entenem. Enviïsen un altre.

Isaac Pich.—Lo dels Segadors està molt be y reflexa l'estat actual de Catalunya. Nosaltres, que som catalanistes ens la farem resà quan sigui l'hora.

Castell.—Aprofiten la crida, però lo altre es tant vert que no pot ser publicat.

Ful.—Si haguessim de contestar totes les cartes ompliríem tot un PAPITU cada setmana. Ja veu.

== L'HUMOR EXTRANGER ==

ELS COLORS.—Els colors representen un paper molt important en la vida y moltes vegades una tonalitat depent de l'altra.

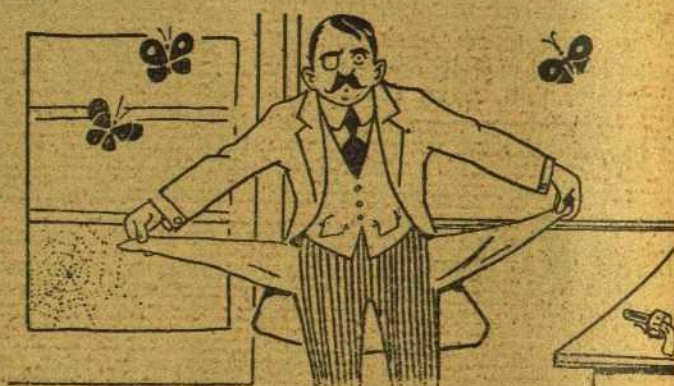
Aixís es que a copia de beurer vi clar

un acaba per anir a les fosques.

El que gasta com un desafortat per veurer la vida de color de rora

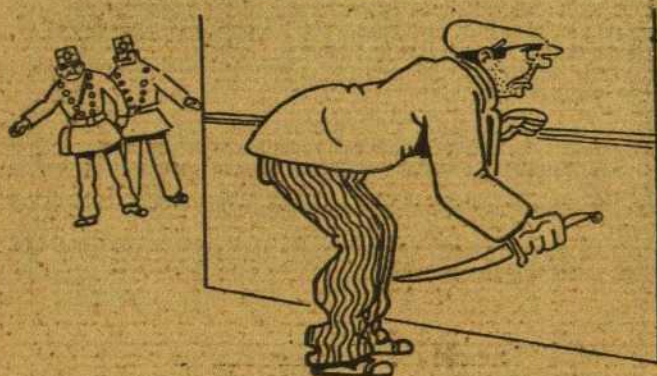
acaba valentia negra.

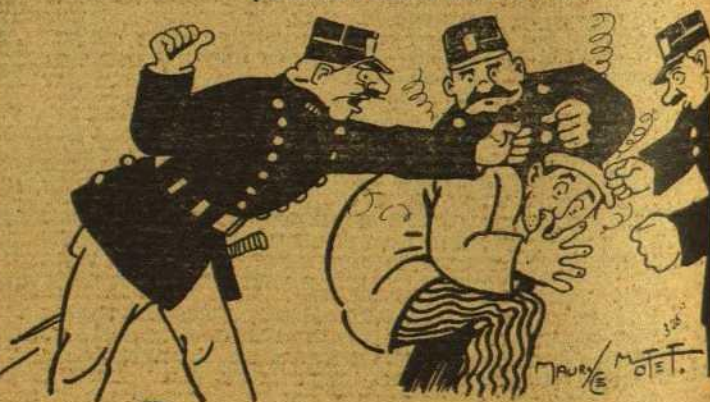
El qu'es vestíx de blanc

pot arriivar a ostentar una ciutia verda.

Y el que tot ho ven vermell com la sanç

acaba per véurense de tots colors.

Passeig de Gracia, 18 **BASTIDA** Carrer de la Canuda, 7

Unica casa que ven a preus sens competencia les últimes creacions de París y Londres

Camisería, Corbatería, Sastrería, Bastonería, Genres de punt y demás similares

Trouseaux reclam de la temporada.

- 3 Camises
- 3 Camisetes
- 3 Pantalons
- 3 Parells mitjons
- 3 Mocadors
- 3 Colls
- 3 Parells de punys
- 3 Corbates ó 1 corbata 1 tirants y 1 parell lligues

Tot de bona classe per 25 pessetes

Perfumat al Chevalier d'Orsay dintre un estuig

SASTRERIA, Ermilles fantasia desde 2'95 ptes. Pantalons panyo superior girats d'abaix desde 8'95 ptes. Trajos complets última creació fantasia 35 ptas.

Vendes rigurosament al comptat

DR. CASTELLARNAU

VIES URINARIES : MALALTIES SECRETES

RAMBLA DEL CENTRE, N.º 11, PRAL.

—Qué tal, com li prova el matrimoni?
—Home, me sembla que he trovat una muller camama